

เทศน์เช้า วันที่ ๒ มกราคม ๒๕๕๒

พระอาจารย์สงบ มนฺตสนฺโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองขวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

เวลาเราทำงาน มันต้องกระชับ ความกระชับมันเป็นการฝึกสติ ถ้าเราทำตาม สะดวกสบายเรานี้มันเคยตัว การทำงานต้องมีการกระชับ ความกระชับ.. ถ้าเรามองทาง โลกมันเป็นการที่ว่ามันไม่เรียบร้อย เรียบร้อยไม่เรียบร้อยมันอยู่ที่คนมองนะ แต่ถ้าการ กระชับมีสติมันจะสวยงาม ถ้าการกระชับหรือทำให้รวดเร็วขึ้นมาแต่พลังเปลือ มันก็จะ เกิดความขาดตกบกพร่อง เห็นไหม นี่เนื้อหาสาระกับรูปแบบ

ดูเวลาพระบวชมานะ ได้ห่มผ้ากาสาเยะ เป็นธงชัยพระอรหันต์ เป็นธงชัยพระ อรหันต์นะ ประเพณีธรรมเนียมของเรานี้เราจะเคารพบูชา เวลาเราจะกล่าวพูดถึงพระ เรา ก็ไม่กล้า เพราะมันแบบว่ามันติดที่ผ้าเหลือง ถ้าผ้าเหลืองมีคุณค่านะ ร้านขายสังฆภัณฑ์ นะ มีผ้าเหลืองเต็มตู้เลย คนขายสังฆภัณฑ์นั้นเขาต้องเป็นพระอรหันต์หมดเลยเพราะเขา ขายผ้าเหลือง เอาผ้าเหลืองมาเป็นธุรกิจเห็นไหม

ผ้าเหลืองคือผ้าเหลือง ผ้ากาสาเยะนี้มันเพราะเราเคารพบูชา เห็นไหม องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าก็ห่มผ้ากาสาเยะ ภิกษুবวชาก็ห่มผ้ากาสาเยะ แต่องค์สมเด็จพระ สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์นะ เป็นศาสดาของเรา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธ เจ้านี้กายเป็นธรรม กายเป็นธรรมเพราะจิตมันเป็นธรรม พอจิตเป็นธรรม ทุกอย่างนะ การกระทำนั้นมันจะเป็นคุณธรรมหมดเลย

แต่ของเราถ้าห่มแต่ผ้ากาสาเยะ แต่หัวใจเราไม่ได้ปฏิบัติ มันก็เป็นเปรตเป็นผี เหมือนกันนะ พระมาจากคน ถ้าพระมาจากคนนะ มาแล้วต้องฝึกหัด ไม่ใช่บวชพระแล้ว จะแก้กิเลสได้ โกงหัวห่มผ้าเหลืองแล้วกิเลสมันจะยอมแพ้.. ไม่ใช่ โกงหัวห่มผ้าเหลือง มันเป็นรูปแบบ มันเป็นเรื่องของร่างกาย เห็นไหม อาหารนี้เอาไว้เลี้ยงร่างกาย เราทำ ธุรกิจ เราทำหน้าที่การงานของเราก็เพื่อปากเพื่อท้อง แต่หัวใจมันทุกข์ไหม?

ถ้าหัวใจมันทุกข์ เราต้องมีศีลธรรม ศีลธรรม เห็นใหม่ มีความปกติ ศีลมันจะมีความสุขได้อย่างไรในเมื่อหัวใจมันเร่าร้อนนะ ศีลมันข้อบังคับมันจะมีความสุขได้อย่างไร ก็บังคับไม่ให้มันได้ตั้งใจ ใจ ว่าความคิด มโนกรรม มันคิดของมันตามแต่อำนาจของกิเลสตัดหาความทะยานอยาก พอมีศีลเข้าไปเป็นรั้วกั้นสิ่งต่างๆ มันก็อึดอัดขัดข้อง เริ่มต้น แต่ทำๆ ไปแล้ว เห็นใหม่

คนเราอยู่ในบ้าน บ้านเรามีความร่มเย็นเป็นสุข เราจะมี ความร่มเย็นเป็นสุขใจใหม่ ในบ้านเรามีแต่ปัญหา บ้านเรามีแต่ความเดือดร้อน มันจะมีความสุขไปได้อย่างไรในเมื่อหัวใจเรานั้นเร่าร้อนอยู่ในหัวใจเรานะ มันมีกิเลสตัดหาความทะยานอยาก ก็เอาศีลเข้าไปกั้นมัน เอากั้นไว้เห็นใหม่

เวลาเริ่มต้นมันจะอึดอัดขัดข้องบ้างเป็นธรรมดา แต่เราฝึกฝนไปบ่อยครั้งบ่อยครั้งเข้า บ่อยครั้งเข้านี้มันจะเป็นความปกติของใจ ศีลคือความปกติของใจ ใจมันปกติ มันอึดเต็มของมัน เหมือนในครอบครัวเรานะ มีความสมานฉันท์ มีความร่มเย็นเป็นสุข เห็นใหม่ สมาธิมันก็ทำให้เกิดทำสมาธิได้ง่าย ความเกิดสมาธิได้ง่ายมันก็เกิดปัญญา ศีล สมาธิ ปัญญา มันเกิดขึ้นมา นี่อาหารของใจ

ถ้าอาหารของกาย อาหารของกายก็เป็นปัจจัยเครื่องอาศัย บวชมาแล้วห่มผ้ากาสาเยะ มันก็ต้องมีสติ มันก็ต้องมีปัญหา มันต้องมีการฝึกฝน นี่ข้อวัตรปฏิบัติ เห็นใหม่ เป็นการฝึกฝน ยิ่งออกมาศาลา เวลาแจกอาหาร ตักอาหารกัน มันรับรู้ ถ้าพูดถึงนะ การดำรงชีวิตนี้มันต้องมีอาหารดำรงชีวิตใจใหม่

แต่ถ้าเป็นกิเลสตัดหาความทะยานอยาก มันไม่ใช่ดำรงชีวิต มันกินเพื่อให้กิเลสมันอ้วนๆ มันพอใจมันนะ เห็นใหม่ เราถึงต้องกระชับ กระชับเพื่อเป็นข้อวัตร ในเมื่อจิตใจมันยังไม่เป็นไป แต่ธรรมและวินัยขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำให้เราเป็นไป เวลาเราประพฤติปฏิบัติก็ต้องเป็นอย่างนั้น

เวลามาวัดมาวา เห็นใหม่ เรามาอยู่วัดนะ อะไรก็ได้ เพราะว่าวัตรปฏิบัติ เวลาเราบวช เราไปนั่งอยู่โคนต้นไม้ พระไปนั่งอยู่โคนต้นไม้ พระกำหนดพุทโธ มันก็เป็นคำบริกรรม มันก็เป็นปฏิบัติขึ้นมา เราเป็นคฤหัสถ์ เรามาอยู่โคนต้นไม้ เรามาอยู่เรือนว่าง ถ้า

เรากำหนดพุทโธขึ้นมา มันก็เป็นการประพฤติปฏิบัติเหมือนกัน เห็นไหม ถ้ามันเป็นการประพฤติปฏิบัติ นี่เนื้อหาสาระมันอยู่ที่นี้

แต่ถ้ารูปแบบนะ คุณิ คุณนกระยาง เห็นไหม คุณิขาวปลอดหมดเลยนะ แต่เวลามันขึ้นนิ่งๆ นะ มันรอปลาผ่านไป มันจิกกินเลยนะ อีแรง เห็นไหม มันสกปรกนะ แต่มันไม่กินสัตว์ มันไม่กินของมีชีวิต

นี่เหมือนกัน รูปแบบ ถ้าเราดู เห็นไหม มันเนื้อหาสาระที่มันเป็น อีแรง เห็นไหม เราว่ามันกลืนเหม็น มันเป็นสัตว์ที่ไม่เป็นมงคล แต่ในความเป็นอยู่ของมันนะ ทางวิทยาศาสตร์เขาพิสูจน์แล้วว่า อีแรงนี่มันเป็นสัตว์ที่มันทำสภาวะแวดล้อมให้ดีขึ้น สิ่งใดที่มันจะของเสียเน่าเสีย มันกลับเป็นประโยชน์ในสภาวะแวดล้อม แต่เราคิดของเราไปเอง ทางวิทยาศาสตร์เขาพิสูจน์แล้ว เขาทำวิจัยแล้ว

นี่มันเป็นคติธรรมไง เพราะเราเห็นกัน มันเป็นบุคคลาธิษฐานว่าสิ่งที่เราทำ กลิ่นของศีลหอมทวนลม คุณงามความดีจะหอมทวนลม สิ่งที่เป็นอกุศล สิ่งที่เป็นบาปอกุศล ในหัวใจมันเหม็นไปทวนลม เห็นไหม

นี่ก็เหมือนกัน อีแรงมันเป็นสัตว์ที่มีกลิ่นเหม็น นี่รูปแบบ แต่ดูน้ำใจมัน น้ำใจของมันนะ น้ำใจของมัน เห็นไหม มันไม่คิดศีล มันไม่คิดธรรม มันจะอัปลักษณ์ มันจะอย่างไร นั่นเป็นรูปแบบกายภาพของมัน แต่หัวใจของมันละ นี่เนื้อหาสาระของการประพฤติปฏิบัติมันอยู่ที่นี้ อยู่ที่ความดีงามของเรา ถ้าความดีงามของเรา เห็นไหม เรามาตัดแปลงเรา

ถ้าเรามีความอยาก มีค้นหาความทะยานอยาก ไปตั้งกาลเวลาขึ้นมา มันจะอึดอัดขัดข้องนะ แต่เราทำของเรา เห็นไหม องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอก ในการประพฤติปฏิบัติถ้ามีสติ ด้วยความปฏิบัติที่สม่ำเสมอ เสมอต้นเสมอปลาย การปฏิบัติของพวกเขาที่มันไม่ได้ผลนะ เวลาเขาจะตีเหล็ก เห็นไหม เขาต้องเผาไฟให้มันแดงก็เพื่อจะตีเหล็ก

นี่ก็เหมือนกัน เวลาจิตใจที่มันมีศรัทธา มีความเชื่อ มีความต้องการของมันเหมือนเหล็กมันแดงนะ ควรตีต้องการรูปแบบใด เหล็กเรานี้เราทำเป็นรูปแบบใด เราต้อง

ตีต้องตบแต่งให้มันเป็นรูปแบบนั้น ถ้าเหล็กมันมอดนะ เหล็กมันเย็นลง เราจะไปตีมันก็ตีได้ แต่มันไม่เป็นอย่างนั้นเพราะอะไร เพราะตีแล้วเหล็กมันจะแตก มันจะไม่เป็นวัตถุที่เราต้องการขึ้นมา

เวลาศรัทธา เรามีศรัทธา มีความเชื่อของเรา เวลาเราตั้งสติของเรา ๗ วัน ๗ เดือน ๗ ปี ในการปฏิบัติเสมอต้นเสมอปลาย แล้วสมควรแก่กรรม ปฏิบัติสมควรแก่กรรมคือให้เป็นทาน เราสละทาน เห็นไหม เป็นทาน คำว่า “เป็นทาน” มันเป็นที่ไหน มันเป็นที่เจตนา

เราเอาอาหารถวายพระ เห็นไหม อาหารนี้ที่ไหนมันก็มี ร้านอาหารเต็มไปหมดเลย มันเป็นที่ไหน? ไม่เป็นเพราะไม่มีหัวใจเอามันมา หัวใจมันอยู่ที่ไหน หัวใจอยู่ในร่างกายของมนุษย์ มนุษย์มีศรัทธา มีความเชื่อ เห็นไหม บุญกุศล ทานนะมันออกมาจากใจของคน

ถ้าออกมาจากใจของคน ใจของคนนั้นมันทำแล้ว มันจะย้อนกลับมาที่ใจดวงนั้น เพราะใจดวงนั้นได้เสียสละ ได้เปิดกว้าง ได้เปิดสิ่งที่หมักหมมในหัวใจออกไป เห็นไหม ทานก็ให้เป็นทาน สติก็ให้เป็นสติ สมาธิให้เป็นสมาธิ ปัญญาให้เป็นปัญญา มันเกิดด้วยสังขะความจริง มันข้อเท็จจริง เป็นเนื้อหาสาระ ไม่ใช่เราทำกันสักแต่ว่า! ทำกันสักแต่ว่าปฏิบัติกันนะ ว่างๆ ว่างๆ มันสักแต่ว่าทำนะ สักแต่ว่าทำ

คูลี พระห่มผ้าเหลือง เห็นไหม ห่มมาแล้วไม่ปฏิบัติ ศึกษาธรรมมา ศึกษามาเป็นอาวุระนะ ธรรมวินัยนี้เอาไว้แก่ใจเรานะ เราศึกษา สติ สมาธิ ปัญญา ถ้าเราไม่ตัดแปลงใจให้เป็นสติ มันจะเป็นไหม? ไม่ตัดแปลงใจให้ใจเป็นสมาธิ มันจะเป็นสมาธิไหม? ไม่ตัดแปลงใจให้เป็นปัญญา ปัญญามันจะเกิดมาจากไหน? ปัญญามันเกิดในตำราหรือ?

ตำรามันเป็นชื่อ มันเขียนไว้เฉยๆ เขียนไว้ให้เป็นธรรมวินัยให้เราฝึกฝนขึ้นมา แต่ถ้าปัญญามันเกิดมาจากใจ เราประพฤติปฏิบัติขึ้นมา มันสัมผัสได้นะ มันเป็นปัจจัยตั้ง จิตนี้สัมผัส มันมีความรู้ มันมีความพอใจของมัน มันมีความสุขของมัน สุขเกิดที่นี้ เห็นไหม แต่เราไปเกิดสุข เกิดจากสิ่งที่กิเลสตัดทอนความทะยานอยากมันต้องการ นี่เป็นอามิสนะ มันต้องการสิ่งใด เราหามาปรนเปรอมัน มันก็พอใจ เอ้อ.. พอ อืม สุข สุขโดยอามิสไป

แต่ถ้าเป็นสมาธิ มันสุขโดยตัวมันเอง มันไม่มีอะไรเข้ามา มันสุขในตัวมันเอง เห็นไหม มันกำหนดสติเข้ามา มันกำหนดคำบริกรรมเข้ามา มันหดสั้นเข้ามานี้ด้วยเพราะพลังงานมันส่งออก เห็นไหม ส่งออกข้างในก็ว่างเปล่า ส่งออกหมดเลย พุทโธ พุทโธ ตั้งสติแล้วดึงกลับ นี่มันปิดกั้นพลังงานนั้นไม่ให้ส่งออก มันสะสมพลังงานของมัน

พอมันสะสมพลังงานของมัน ตัวใจมันได้สะสมพลังงานของมัน เห็นไหม มันมีพลังงานของมันขึ้นมา พอมันมีพลังงานขึ้นมา มันเป็นสมาธิขึ้นมา มันมีความสุขขึ้นมา ความสุขอย่างนี้ไง ความสุขในตัวมันเอง

แต่ความสุขที่เกิดจากอามิส ความสุขที่เกิดเราแสวงหาจากข้างนอก คุณติ ร่างกายของเรา เราแสวงความสุขจากมัน ทั้งๆ ที่มันไม่มีนะ มันไม่มีหรอก เรากินอยู่ต่างๆ มันกินอยู่เพื่อดำรงชีวิต แล้วมันแปรสภาพไปเป็นธรรมดา เพียงแต่เราเกิดมาเป็นมนุษย์ เรามีร่างกาย ร่างกายนี้มันแสดงออก มันแสดงออกเพราะอะไร?

สิ่งที่เจ็บไข้ได้ป่วย มันเจ็บไข้ได้ป่วยที่ไหน มันก็เจ็บไข้ได้ป่วยที่ร่างกาย นี่ร่างกายมันแสดงออก มันบีบคั้นเราให้ตื่นตัวใจ ไม่มีอาหารไปหล่อเลี้ยงมัน มันก็ร้องนะ กระทบะนะ มันร้องต้องการเรียกร้องอาหาร เห็นไหม เราก็ต้องวิ่งไปหามาให้มัน แล้วถ้าหัวใจล่ะ?

เวลาการเปลี่ยนแปลงของใจ ใจมันจะพัฒนาขึ้นมา พัฒนาเพราะอะไร เพราะมันบีบคั้นขึ้นมาให้มันตื่นตัวใจ เหมือนคนนอนหลับ นอนหลับอยู่มันทำอะไรไม่ได้ คนตื่นตัวขึ้นมา คนตื่นจากหลับมันจะแสวงหามาเพื่อเขา ใจมันตื่นจากเห็นทุกข์ ใจมันตื่นจากสังขารม ใจมันตื่นจากโลก เพราะอะไร เพราะร่างกายนี้บังคับต้องใช้มัน ต้องเป็นไป เห็นไหม

แต่ถ้าเราคิดทางโลก เห็นไหม ไซ้ มันเรื่องธรรมดา ในเมื่อเราเกิดมาเป็นมนุษย์ มนุษย์ต้องมีหน้าที่การงาน ใอันี่มันศีลธรรมจริยธรรมของปุถุชน ของมนุษย์นะ แต่ศีลธรรมจริยธรรมของอริยทรัพย์ เห็นไหม โสคาปัตติมรรค สกิทาคามีมรรค อนาคามีมรรค อรหัตตมรรค ศีลธรรมจริยธรรมของผู้ที่มีคุณธรรม ศีลธรรมจริยธรรมมันจะเกิดจากข้างใน

เราทำความผิดมานะ เราเป็นคนทำความผิดมา เราปิดเราได้อใหม่ เราเป็นคนทำมาเอง เรารู้อทั้งนั้นนะ ถ้าจิตมันการกระทำมา มันไม่เป็นศีลขึ้นมา มันต้องมีความข้บังคับเป็นธรรมดา แล้วมันจะทำสมาธิขึ้นมาได้อย่างไร?

แล้วมรรคหยาบๆ เห็นใหม่ ความคิดหยาบๆ ความคิดว่ากายเป็นเรา สรรพสิ่งเป็นเรา สักกายทิฏฐินี้ความคิดหยาบๆ พระโศดาบันนี่ละสักกายทิฏฐิ พระสภิกาทามีเห็นกายกับจิตแยกออกเป็นสังขธรรม พระอนาคามีเห็นความพอใจนะ กามราคะ กามฉันทะมันขาดออกไปจากใจ สิ่งที่พระอรหันต์นะ ทำลายพลังงานอันนั้น พลังงานจิตเดิมแท้ที่ผ่องใสๆ นะ มันทำลายออกไป

สิ่งที่มันลึกเข้าไป ปัญญาที่มันเกิด ปัญญาถ้ามันไม่มีการเกิดขึ้นมา ไม่มีการสัมผัส ไม่มีการกระทำ ไม่มีมรรคญาณขึ้นมา มันจะเป็นอริยทรัพย์ขึ้นมาได้อย่างไร?

ปัญญาหยาบๆ ของเรา ปัญญาที่ใช้ประกอบสัมมาอาชีวะ เราว่าปัญญานี้เราเก่งมาก เป็นศาสตราจารย์ มีวุฒิภาวะ มีคุณวุฒิต่างๆ คุณวุฒินะมันหามาเพื่อเลี้ยงปาก!

หาสมบัติมาไว้ในบ้าน เดินไปเดินมาในบ้าน สมบัติเต็มบ้านเลยนะ สมบัติกับเราใครมีคุณค่ากว่ากัน? สมบัติในบ้านเรากับชีวิตเราใครมีคุณค่ากว่ากัน?

สมบัติที่อยู่ในบ้าน ของเราทั้งนั้นเลยนะ ตัวสมบัติกับตัวเราใครมีค่ากว่ากัน?

ตัวคุณวุฒิที่เขาให้มาเป็นกระดาษคนละแผ่นๆ กับความรู้ลึกเรา ใครมีคุณค่ากว่ากัน?

คุณค่าความสุขความทุกข์ในหัวใจ ใครมีคุณค่ากว่ากัน?

แล้วสิ่งที่มีคุณค่ากว่าเรา ทำไมเราพลอดละ? ทำไมเราไม่เข้าใจถึงมีชีวิตละ? ทำไมเราไปตื่นเต้นกับสิ่งที่โลกเขามอบให้?

วุฒิบัตรๆ มันบัตรบ้า! บ้าให้เราอยู่ในโลกไง หลอกใช้กันไง หลอกให้เราอยู่กับโลกเขา เราก็ต้องมีหน้าที่การงานกับโลกเขาไปซะใหม่ เราเป็นวุฒิบัตร นี่เป็นศีลธรรมของมนุษย์นะ สิ่งที่เป็นศีลธรรมของมนุษย์ปฤชุน มันเป็นศีลธรรม โลกร่มเย็นเป็นสุข

เพราะคนดีนะ โลกนี้ร่มเย็นเป็นสุขเพราะว่าจิตใจผู้มาเป็นสาธารณะ จิตใจผู้เป็นผู้ที่ดี เห็นมนุษย์เป็นมนุษย์ไง

ถ้าจิตใจของผู้ไม่เป็นสาธารณะ เห็นแก่ตัวนะ มันจะบีบคั้นสิ่งต่างๆ มาเป็นสมบัติของเรา เราแค่อยู่ในใต้ปกครองเท่านั้นนะ ถ้าคนดีขึ้นมา ศีลธรรมจริยธรรมสิ่งนี้มา จะทำให้เราเป็นคนดี จะทำให้เรามีความสุข แล้วมีความสุขแล้วนะ นี่ก็ปกครองโลก

แต่.. แต่ธรรมของเรานี้มันปกครองใจ โลกทัศน์ ภาวะวะ ตัวภพ ตัวเกิดตัวตายนี้ ใครจะปกครองมัน มันเรียกร้องหาคนช่วยเหลือนะ ความทุกข์ความยากในใจมันเรียกร้อง มันต้องการคนช่วยเหลือ ต้องการคนปลดเปลื้องความหมักหมมของใจ ใจที่มันต้องโดนขบขันไปนี่ แล้วเอาอะไรจะไปปกครองมัน?

ศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามีศีล เห็นไหม มันปกครองให้มีปกติ ให้มีสถานที่ทำงาน ให้มีชัยภูมิ สถานที่ไว้ให้เกิดปัญญา ปัญญาเกิดมาจากไหน ปัญญาเกิดมาจากจิต ปัญญาเกิดมาจากจิตก็เข้าไปชำระจิต ปัญญาเกิดจากมันสมองก็ปัญญาของโลก ปัญญาเกิดจากสมองก็ปัญญาบริหารจัดการ เพราะบริหารจัดการทางวิชาการ

ทางวิชาการ ศึกษามานะ ทางการบริหารปกครอง เห็นไหม คุณิ ทางวิจัย เขาวิจัยขึ้นมา มันจะมีวิชาการใหม่ๆ อยู่ตลอดเวลา เราตามไม่ทันนะ พอตามขึ้นไป มันเป็นสาขาวิชาชีพของเขา แต่มันจะสาขาวิชาชีพของใครก็แล้วแต่ ถึงที่สุดแล้วก็หามาเพื่อปัจจัยเครื่องอาศัยบริหารจัดการ โลก ให้โลกร่มเย็นเป็นสุขเท่านั้น

แต่โลกภายใน โลกของเรา ธรรมะนะ พุทธปัญญา สิ่งที่เป็นปัญญาขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า พุทธศาสน์ของเรานี้จะเข้าไป พุทธะคือผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน พุทธะคือความรู้สึก คือพลังงานนั้น ศาสตร์คืออริยสัจ ศาสตร์คือสัจจะความจริง สัจจะความจริงอันนี้มันจะเข้ามาอย่างไรถ้าเราไม่ฝึกฝน เราไม่สัมผัส มันจะเกิดมาได้อย่างไร?

เห็นครูบาอาจารย์ท่านพุดนะ กาลามสูตรนะ อย่าเชื่อว่าเป็นอาจารย์เรา อย่าเชื่ออาจารย์พุด อาจารย์พุดโกหกก็ได้ ถ้าอาจารย์พุดขึ้นมาแล้วต้องพิสูจน์สิ ทำขึ้นมาให้เป็นสิ ถ้าทำขึ้นมา เราปฏิบัติขึ้นมาละ ถ้าเราปฏิบัติมา ถ้ามันขัดแย้ง ถ้าม.. เข้าไปหาอาจารย์

อาจารย์โกหก.. เพราะอะไร เพราะความรู้สึกเราเป็นอย่างนี้ ทำไมปฏิบัติทำไมมันขัดแย้งกับเราล่ะ?

ธรรมะไม่มีสองนะ! มันเป็นสัจจะ อริยสัจจะ มันมีหนึ่งเดียว ถ้ามันปฏิบัติขึ้นมาแล้ว มันต้องลงในทางเดียวกัน ลงที่ไหน? ลงที่ภพไป! ลงที่อวิชชาไป! ลงที่ไปรื้อค้นในใจ! โลกทัศน์ในใจที่มันพาเกิดพาทายนะ มันต้องถอนมัน แล้วเอาอะไรไปถอน ถ้าไม่มีใครเห็น ไม่มีใครรู้ เอาอะไรไปถอนมัน?

สิ่งที่ถอนมัน เห็นไหม สิ่งที่ถอนมันคือมรรคญาณ มรรคญาณมันเกิดมาจากไหน เกิดมาจากองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ารื้อค้นขึ้นมา ธรรมะนี้มีอยู่ดั้งเดิม แต่ทฤษฎีอันนี้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าคิดค้นขึ้นมา แล้วคิดค้นมาจากไหน ก็จากการกระทำของใจ จากการกระทำของที่ไม่มีวัตถุ มันเป็นนามธรรม ไม่มีสิ่งที่เป็นสินค้า สิ่งที่เป็นการเจือจางจากข้างนอก เห็นไหม

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นคนชี้ทาง เป็นคนบอกเทคโนโลยีอันนี้ บอกความรู้อันนี้ แล้วเราทำขึ้นมาซะ นี้ความรู้เราดูภาวะเราอ่อนแอมาก พออ่อนแอมากท่านบอกว่าให้ย้อนกลับเข้าข้างใน เราก็ส่งออก บอกมีปัญญา ปัญญาเราก็คิด ความคิดกับความเป็นจริงของใจมันคนละเรื่องกัน สุตมยปัญญา จินตมยปัญญา ภวานามยปัญญา ปัญญาอย่างนี้หรือปัญญาฆ่ากิเลส

ปัญญาฆ่ากิเลสนะมันคนละที่ มันคนละสถานที่ มันคนละมิติ คนละต่างๆ ไม่เหมือนกันซักอย่างหนึ่งเลย แล้วไม่เหมือนกันอย่างไร?

ถ้าคนไม่รู้ไม่เห็นจะรู้อย่างไร มันไม่เหมือนกันอย่างไร มันต่างกันตรงไหน โสคาบัน สกิทาคามี อนาคามี มันต่างกันอย่างไร สิ่งที่ต่างกัน มันต้องต่างกัน ไม่ต่างกัน พระพุทธเจ้าไม่สอนมรรค ๔ ผล ๔ ท่านสอนมรรคเดียวก็พอเนี่ย ก็ของมันพออยู่แล้วใช้ใหม่ มันแค่นี้ก็พอ ทำไมต้องสอนถึงมรรค ๔ อาวุธถึง ๔ ชนิด ชำระกิเลสคนละชนิด ถึงที่สุดแล้วมันพ้นจากกิเลสไปนะ พ้นอย่างไร มันพลิกอย่างไร ใจนี้มันจะพ้นจากกิเลสไปอย่างไร

สิ่งที่ทำ เห็นไหม เนื้อหาสาระ รูปแบบนี้มันก็เป็นประเพณีวัฒนธรรมเฉยๆ ประเพณีวัฒนธรรม แต่ถ้าทำได้มันก็สวยงาม แต่ถ้าเราไปติดยุทธแบบนะ เราจะไม่มี เนื้อหาสาระ เนื้อหาสาระมันอยู่ข้างใน ถ้าเนื้อหาสาระอยู่ข้างใน เพราะเนื้อหาสาระมันคง แล้วนะ รูปแบบนะดีไปหมด ทุกอย่างก็ดีไปหมด เราทำของเราได้

นี่เห็นไหม ห่มผ้ากาสาเย เวลาครุธาอาจารย์ของเราท่านปฏิบัติแล้วนะ ท่านว่า ผ้าจีวรห่อทอง เห็นไหม ผ้ากาสาเยนี่นะเป็นธงชัยพระอรหันต์ ทำไมเป็นผ้าจีวร มันห่ออะไรล่ะ ห่อหัวใจที่เป็นธรรมนี้ ห่อร่างกายที่เป็นธรรมนี้ไง แต่ถ้ามันร่างกายเราสกปรก เราเป็นเปรต เป็นผ้ากาสาเยที่เป็นทองคำห่อจี แต่ผ้าจีวรห่อทองกับผ้ากาสาเยห่อจี ห่อจี จีโกธ จีโลก จีหลงใจ

เราต้องกันคว้า เราต้องจัดการเพื่อเป็นคุณธรรมของเรา เพื่อเป็นสมบัติของเรา ปัญญาที่ว่าฟังเทศน์แล้ว เห็นไหม อย่าเชื่อว่านี่ครุธาอาจารย์ของเรา แต่ทำให้เป็นประเด็น แล้วกลับไปคิด กลับไปใคร่ครวญ กลับไปพิจารณา มันถึงเป็นการจุดประกายใจ ฟังธรรมนี้เป็นประเด็น แล้วเราค้นคว้าเพื่อประโยชน์ของเรา ให้เป็นสมบัติของเรา นี่ปัญญาของครุธาอาจารย์นะ

แล้วถ้าเราไปคิดค้น เราไปตีให้มันแตกแขนงออกไป นี่คือนิพพานของเรา เห็นไหม สมบัติมันเกิดที่นี่ สมบัติมันเกิดขึ้นมาจากการกระทำของเรา นี่เป็นสมบัติของเรา เอวัง